

Основна теза овог чланка јесте да [пут издаје](#), по логици ствари, води у ескалацију насиља. И та ескалација може да потраје све до насилног краја – или саме заједнице, или пак оних који су је издали.

Ово, наравно није позив на насиље. Ово је још једно упозорење, али и апел. Но немам превише илузија да ће оно имати ефекта. Кад Бог хоће неког да казни, он му најпре узме памет.

* * *

Прво хоћу да рашчистим једно методолошко питање. Када сам пре напредњачког доласка на власт упозоравао ([1](#), [2](#), [3](#), [4](#), [5](#), [6](#), [7](#), [8](#), [9](#), [10](#) ...) да је СНС једна велика превара патриотских бирача и патриотског јавног мњења, основни противаргумент овим упозорењима гласио је:

[како то Антонић може да зна, ако СНС до сада није био на власти](#)
? (у озбиљну противаргументацију, наравно, не рачунам пропагандно халакање превртљивих [видовњачких маснокопитара](#)).

Иако будућност неке странке или политике никада не можемо знати са извесношћу, ипак постоје показатељи који могу навестити куда неки процеси воде. Пошто сам код СНС, у раздобљу 2008-2012, констатовао:

- да им је програм [бесадржајан](#) и [уопштен](#) (што отвара могућност неодговорне политике);
- да [најављују настављање вазалске \(ДС\) политике према ЕУ](#) ;

Насиље и издаја

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 19 септембар 2013 10:29

- да одлазе на [ритуална поклоњења у `Вашингтерну`](#),
- да их [империјални медији у Србији необично штеде](#),
- да им је [кадровска понуда лоша](#) (пошто Вучић растерује потенцијалне конкуренте),
- да су [медији под њиховом контролом једнако лажљиви](#) као и они „жути“ или империјини,
- да су Николић и Вучић по политици и реторици [ближе ДС-у него ДСС-у](#) (док је расположење СНС бирача [обрнуто](#)), због чега ће СНС владајућу коалицију – наравно, [ако им амбасадори то дозволе – пре правити са Г17, СПС, или чак ЛДП, него са ДСС](#),
- да Николић и Вучић својим ЕУ-мантрањем [преводе СНС бираче из евроскептика у еврофиле](#).

Због тога сам закључио:

- „[да ће се ДС и СНС надаље још жешће утркивати ко ће верније и приљежније да спроводи `европску агенду`](#)“,
- да „[Брисел и Вашингтон задовољно трљају руке – јер су прилике у Србији тако лепо удесили да на предстојећим изборима, у обе главне варијанте, они побеђују](#)“.
- да, када је реч о ДСС, СРС и Дверима, и поред свих мана, „[у поређењу са жутима и](#)

напредњацима ове странке су право оличење разума и моралности

“

На крају сам упозорио:

- да не треба наседати на СНС пропаганду *није важно какви смо, важно је само да ови оду* (јер ћемо „онда, 2013, закукати да смо изиграни, као што смо то већ учинили 2001“),

- да је на делу „квазипатриотска хајка на сваког ко се усуди да каже и једну реч на рачун напредњака“ у чему се посебно истичу разни *видовњачки криптоаналитичари који „*
обављају функцију застрашивања, типичну за шибицарске компањоне
; јер, док главни шибицар вара жртву, његови помоћници, умешани у публику, галамом, псовкама и претњама настоје да ућуткају сваког ко се усуди да упозори на превару
“,

Али, нисам само ја на сајту НСПМ писао о „напредњачкој великој превари“. О томе је много писао и Ђорђе Вукадиновић (и због тога, као и ја, био изложен силним нападима и увредама), као и неки други аутори на овом сајту који су благовремено упозоравали да, када је о СНС реч,

„н е треба чекати да дођу на власт да би се знало да, овакви какви сада јесу, они могу само да наставе да издају. Још једна превара је на политичком дневном реду. Борис нам је обећавао „и ЕУ, и Косово“, а дао нам је капитулацију од 9. септембра и срамоту од 10. октобра. Ови нам чак ништа ни не обећавају. Ко зна тек какву капитулацију од њих можемо да очекујемо...“

И тако је дошла Бриселска капитулација. И напредњачка нормализација издаје .
Симптоми су се развили у болест. А НСПМ публика, која је била довољно разборита да саслуша упозорења о постојању индикатора (симптома) који могу да доведу до развоја у нежељеном правцу, добила је још једну потврду који

аналитичари, интелектуалци, патриотски портали и часописи негују аналитичко поштење и интелектуалну одговорност, а који су пак најобичније средство партијске пропаганде и „завођења за Голеш планину“.

* * *

Да видимо, сада, који то симптоми у садашњој СНС политици могу најављивати пут у насиље.

Прво, *суспензија Устава*. До ње долази онда када влада учини неуставни уговор, или донесе неуставни акт, а Уставни суд се, [због страха од владе](#), не усуђује да било шта каже. Тиме се цео Устав практично ставља ван снаге, а влада – и њен најмоћнији човек – постављају се изнад (или уместо) Устава. Једном отворена бреша политичког волунтаризма довешће до постепене супституције целог уставно-правног система неограниченим олигарахијским или чак цезаристичким децизионизмом.

Друго, *волунтаристичко изигравање закона*. Најновији пример је [распуштање севернокосовских општина](#)

. Из

[документа о распуштању](#)

који је објављен на нашем сајту лепо се види да је формални законски основ ове одлуке члан 85

[Закона о локалној самоуправи](#)

. А он гласи: „Скупштина јединице локалне самоуправе може се распустити ако: 1) скупштина не заседа дуже од три месеца; 2) ако не изабере председника општине и општинско веће у року од месец дана од дана конституисања скупштине јединице локалне самоуправе или од дана њиховог разрешења, односно подношења оставке; 3) не донесе статут или буџет у року утврђеном законом“. Па који од ова три случаја је на делу у севернокосовским општинама? Ниједан! Посреди је чист политички волунтаризам.

Али, наши велики медији на ове и друге незаконитости не реагују. Они се поштовања Устава и закона сете само онда када су угрожени интереси њихових власника (или кад им за то неко плати). Но сутра ће и сами кусати продукт свог данашњег муљања.

Треће, *изигравање парламентаризма*. Ни у Милошевићево време посланику се није одузимала реч [само зато што је употребио реч „издаја“](#), нити је било случајева [фалсификовања резултата гласања о влади](#)

. Напредњачка власт, очигледно, поштује парламентаризам само док он има чисто фасадну функцију. Али, кад се у скупштини коначно зачује суштинска критика њихове политике, или када треба одржати илузију о великој подршци њиховој влади, нестају сви скрупупли и брзо се прелази на брутално ућуткивање и фалсификовање. И опет, то није јавни проблем за наше „велике медије“.

Четврто, *заоштравање неолибералне економске политике* „узми сиромашном и дај богатом“. Кад разгрнете све оне одвратне неолибералне фразетине о „либерализацији радног законодавства“, „болним резovima у економији“, „реформи пореског и пензионог система“ и „преструктурирњу јавних предузећа“, добићете

[смањење пореза на рад послодавцима](#)
(капиталистима) и
[пребацивање пореског терета на запослене](#)
(пре свега на средњи слој), доношење
[најрестриктивнијег закона о штрајку у региону](#)

, [продају странцима последњих здравих државних фирми](#)

(попут Телекома и ЕПС-а),

[ново државно задуживање код странаца](#)

и слично. Нови министар финансија је, како је то лепо приметио

[Стефан Каргановић](#)

, само „још један `економски убица`, који „не долази да донесе нове спасоносне идеје, него да испали финансијски `soup de grâse` у потиљак полумртвој Србији“. То ће, разуме се, повећати социјалне тензије и изазвати конфликте. Али, напредњаци се уздају да ће ту ствар контролисати што преко својих синдикалних или других макета (сетимо се само

” [Покрета радника и сељака](#)

“), што преко хипнотизерских медија. Докле?

Пето, *вазалство Србије у односу на Вашингтерну* достигло је комичне размере. Србија се не усуђује да заузме став о Сирији „ [до](#)

[к не добије писмена упутства из Брисела](#)

“, за најважније владине саветнике се доводе

[шампиони интернационалне корупције и спекулативног капитализма](#)

, из

[владе се одстрањују чак и најбенигнији противници колонијалне \(другосрбијанске\) културне политике](#)

, а

[амбасадори Вашингтерне нам наређују да „обезбедимо услове за миран и угодан Прајд“](#)

—
[без икаквог протеста са наше стране](#)

! Чак и најштрији критичари претходног режима данас са чуђењем примећују да „

[Вучић Западу одрађује све што Тадић није хтео](#)

“. Да ли неко у Влади мисли да сви ти увредљиви и понижавајући потези могу бити дуже повлачени, а да се још више не појачају ионако већ довољно нагомилани огорченост и фрустрираност Срба?

И шесто, на делу је *опасна слабост опозиције*. Да је опозиција слаба, то не треба посебно доказивати. ДС, УРС и ЛДП су постали чисти *obsolete things*

(застареле ствари), јер су им напредњаци преузели програм и политику (и, наравно, газде), па су изгубили стварни разлог постојања; а ДСС је просто пацификован (читај: купљен) пуким наговештајем коалиције са СНС у Београду. Но таква ситуација је опасна за демократију. Слаба опозиција не ограничава власт, која онда максимално шири границе своје самовоље. А разобручену власт могуће је вратити у институционалне оквире само грађанском мобилизацијом или контра-насиљем. Тако се отвара још једно поље политичког ризика.

* * *

Укратко, издаја је за установе нормалног друштва попут канцера. Напросто, не можете „*само мало*

“ суспендовати Устав, изигравати законе, контролисати и корумпирати медије, уступати народну/државну имовину странцима... – да бисте се, онда, по „обављеном послу“,

вратили у „нормалне оквире система“.

Издаја је пошаст која се шири на цео организам, разарајући структуре и надомештавајући функционалне склопове злоћудним везама. Она почива на *насиљу према основним нормама заједнице* (Уставу и законима), а то насиље не може бити „контролабилно“ и „локализовано“. Пошто

норму

замењује

самовољом

, издаја

нужно разара

уставност и законитост, парламентаризам и демократску јавност, замењујући их разобрученом личном влашћу, партијским интересом, клијентелизмом и, наравно, корупцијом.

На том путу заправо једно вуче друго. И тај се „посао“ може само једно време покривати популарношћу *цезара*. Али, цезаризам је увек био нестабилни ауторитарни систем: што се популарност цезара смањивала, то је морало расти насиље ауторитарне власти. У једном тренутку, количина насиља потребног за одржавање ауторитарне власти постајала је превелика за дотично друштво. Тада би талас грађанског отпора срушио цезаристички режим.

Да је ескалација насиља реална опасност за ову власт осећа и њен главни носилац. Његово вајкање о томе како „ [зна свој народ и зна како ће скончати](#) “ није само још једно у низу напредњачких пренемагања. (Ако ће се по нечем специфичном запамтити ова власт, онда је то баш та, неподношљива количина јавног пренемагања). Јер, као што прошли пут рекох, „

[он одлично](#)

[зна](#)

[шта чини](#)

“, он зна које могу бити консеквенце таквог чињења. И док један део

[нашег Миладина](#)

арогантно демонстрира како потпуно контролише систем (чега су сведоци његови непосредни страначки сарадници), други му се део боји шта ће бити с њим када једном „заврши посао“ – или кад просто изгуби заштиту Империје.

Но насилни крај једног режима (или његових носиоца) није нешто што се једнозначно

Насиље и издаја

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 19 септембар 2013 10:29

може предвидети на средини политичког (историјског) развоја те власти. Тада још увек постоји могућност заокрета. Али, има једна тачка у којој логика система постаје толико јака да надвладава вољу актера – ма колико неко моћан био. Ако систем почива на ескалацији насиља, постоји тачка у којој ту ескалацију више нико не може зауставити.

Срећом, та тачка још није дстигнута. Али, не бих се смео заклети да се већ у наредном периоду та тачка неће почети назирати.